”Kristuksesta syntyneen toivon kantajat”

Piispan paimenkirje riemuvuoden päättyessä – 30.11.2025 (adventin 1. sunnuntai)

Rakkaat veljet ja sisaret Kristuksessa,

Riemuvuosi 2025 on tulossa päätökseensä. Sen aikana olemme saaneet monin tavoin kokea Jumalan laupeutta ja uskollisuutta. Nyt, ensimmäisen adventtisunnuntain myötä, liturgiset lukukappaleet kutsuvat meitä katsomaan eteenpäin toivossa, vahvistamaan luottamustamme Jumalan lupauksiin ja valmistautumaan vastaanottamaan Kristus, joka tulee luoksemme.

Adventin keskeinen viesti on sama, jonka profeetta Jesaja lausuu: *”Tulee vielä aika, jolloin Herran pyhäkön vuori seisoo lujana… ja kansat virtaavat sinne.”* Tämä näky rauhan vuoresta muistuttaa meitä siitä, että Jumala johtaa historian kulkua. Adventti avaa silmämme kohti aikaa, jolloin Jumalan rauha ei ole vain lupaus, vaan todellisuus. Meitä kutsutaan jo nyt kulkemaan hänen valossaan ja tekemään elämästämme rauhan merkki maailmassa.

Psalmissa vastaamme tähän kutsuun ilolla: *”Me lähdemme iloiten Herran huoneeseen.”* Ilo Jumalan huoneeseen astumisesta ei ole ulkoinen juhla, vaan sisäinen liike kohti Jumalaa, joka kutsuu meitä yhteyteensä. Vaikka maailma ympärillämme on levoton, pyhiinvaeltajan ilo muistuttaa, että kuljemme valoa kohti ja että Herra vahvistaa meidät matkallamme.

Pyhä Paavali kehottaa meitä heräämään: *”On aika herätä unesta… pukekaa yllenne Herra Jeesus Kristus.”* Adventti on hengellisen valppauden aikaa. Kristuksen pukeminen merkitsee hänen armonsa, lempeytensä ja totuutensa omaksumista. Se on kutsu kääntyä pois pimeydestä ja astua kohti Jumalan päivän valoa.

Evankeliumissa Jeesus sanoo: *”Olkaa valmiit, sillä Ihmisen Poika tulee hetkellä, jota ette aavista.”* Näillä sanoilla Jeesus ei herätä pelkoa, vaan rohkaisee luottavaiseen valppauteen. Jokainen päivä on uusi mahdollisuus valmistaa sydämemme hänen kohtaamiseensa – rukouksessa, rakkaudessa ja palvelussa. Se, joka elää Kristuksen valossa, voi odottaa hänen tuloaan ilolla.

Tämän vuoksi rohkaisen teitä lukemaan päivittäin evankeliumia tämän adventin aikana. Jumalan sana on elävä, ja siinä Herra itse puhuttelee meitä. Kun kuuntelemme hänen ääntään, hän avaa sydämemme, lohduttaa meitä ja kutsuu meitä elämään rakkaudessa. Evankeliumin sivuilla löydämme sen, mitä Jumala meiltä toivoo, mutta myös sen, mitä hän meille antaa: valon, rauhan, anteeksiannon ja voiman.

Se, mitä saamme rukouksessa ja mietiskelyssä, ei ole tarkoitettu jäämään vain sisällemme. Jumalan lahjat kutsuvat meitä konkreettisiin tekoihin: rakkauteen, oikeudenmukaisuuteen ja palveluun. Elämällä näin voimme viedä Jeesuksen läsnäolon ympärillemme ja olla toivon todistajia – kuten paavi Leo XIV meitä muistuttaa.

Kun riemuvuosi päättyy, Herra kutsuu meitä jatkamaan elävän toivon tiellä. Ei kevyen tai hetkellisen toivon, vaan sellaisen toivon, joka syntyy kohtaamisesta Kristuksen kanssa – Immanuelin kanssa, joka on *Jumala meidän kanssamme*.

Joulun lähestyessä avaamme sydämemme, jotta Jeesus voi syntyä meissä uudelleen: ajatuksissamme, sydämissämme, arjessamme, perheissämme, työpaikoillamme, ystävien ja naapureiden keskellä. Kun tyhjennämme itsemme – ylpeytemme, pelkomme ja haavamme – voimme antaa Jumalan täyttää meidät omalla valollaan.

Olkoon tämä adventti hiljaisuuden, sovinnon ja nöyrän palvelun aikaa. Nostakaamme katseemme kohti häntä, joka tulee. Silloin voimme välittää myös muille kristillisen toivon iloiset kasvot.

Veljellisellä kiintymyksellä siunaan teitä kaikkia Herran nimessä ja pyydän, että Neitsyt Maria, toivon äiti, kulkee kanssamme matkalla kohti joulua.

Kristuksessa, joka on meidän vanhurskautemme ja rauhamme,

teidän piispanne, joka rakastaa teitä ja rukoilee teidän puolestanne lakkaamatta,

+ Raimo